

בני דת־משה הצרפתים ושוארצבורד

קתולי, נורני, סוארה המצוין שבסופרים
המדיניים ורעיונאים כדודנו שאינו יהודי
והנסנה, בצדק או שלא בצדק, למפלגות.
הימין, האנשים האלה, שעדיהם היתה
עשוה להבאיש את ריחם אצל קוראיהם
ובחוריהם — לא הסבו והחזירו תשובה
כנה לקריאת מצמונם, טובו אולם הואילו
נא לבקש באותה הרשימה את שמו של
אתר מרכני צרפת והיה עמלכם לשוא!

ובעצמ־הימים, אשר בפני כס־העולם
נחתך גורל־חיו של אדם ועמדה להת־
כרד לאור האמת שאלת הפרעות ותשפוכת־
דמם של עירות־ישראל מדורות — מי הית
יותר מוסךך להשמיע דברי־עידוד ודגנה
למזכות שורצבורד מאשר הרב הצבאי היהודי
הצריך להוכיח מה חשוכה היתה עדותו של
אחד הרבנים הצבאים הסהוללים, אילו נתכבד
להביע את אהדתו לשורצבורד החייל? אכן,
הקפיטאן הכתולי שלו עמד בפני הדיונים
המושבעים וספר בשבחיו של זה — אולם רב
צבאי יהודי לא היה כנמצאו היכן הוא
הגיוסי, אשר עורך־הדין וילם פילא בו את
סיו בדברו — בטרימה וסלף — על הזיקה שבין
המשיחיות ומעצמת־ספרים של עם ישראל?

לאמתו של דבר נמצאו הרבה רבנים
שביקשו להוסיע ולאעיר בפני בית־הדין, אולם
כולם כאחד נתקלו באיסורו החסור של הרב
הראשי — כל הכחשה לא תועיל, כי ידעתי
את אשר אמרתו ואין זה מרדכי לרבר
בקלות על ענין חסור שכזה.
הרב הראשי — כשל והירית, עוננות
או סחוך הפחדנות המנונה שמצוינים בה
יהודים ידועים האוטרים להוכיח בזה את
יהדותם — אפר על אחד הרבנים
הצבאיים להוסיע במשפט כאחד
הסניגורים של שורצבורד.

המעשה הזה הוא סחוך לרבר־הפחד
דנות שהצטיינו בה המערכות של עתונים
אחרים (מהג האוניברסיטה באקו דו פאריז),
אשר בין עובדיהם נמצאים יהודים רבים שלא
נתפסו ספלאכתם כשעתוניהם העלילו ללא
בושת פנים דברי־שקר על היהודים, — הייתי
מצווה לרניד את דברי אלה למען ידעום
הרבים.

אם נכונים דבריו אלה של יוסף קסל
— ודחוקה מסגו מרת־העלילה וההתרסה על
לא דבר — צדיקים הם להתפרסם בכל מ שבנות
ישראל, למען נתבע למחן דין ותשבון את
אלה הסתימרים להיות דבריה של היהדות
הצרפתית.

המעשה המחפיר הזה אסור שנעבור
עליו בשתיקה, ודענו, כי היהודים האלה לא
יגלו מדיה יתירה של אומץ לב, ידענו את
אדישותם, פחדנותם — אולם לא שערנו, כי
הרבנות הראשת תתחצף לעצור בעד רב
צבאי האומר להגיד מעט דברי־הגנה לסוכת
החייל שורצבורד, בעוד שרבנות ראשית זו
מתהדרת וספארת השנים והערב בהתנבחותם
של צעירי־ישראל לצבא צרפת. המעשה הזה
של הרבנות — לא יאמן כי יוספר.

עתה הגנו מחכים לתשובתה הנלויה
של הרבנות הראשית, היא לא תוכל להת־
חטק מפני.

רצה הגורל שמשליוורה יהרגו בפאריס
ובבית צרפת ימלל בפני העולם כולו המשפט
על הפיעות, המשפט הזה היה אמנם כל־
עולמי, כל ישראל הפזורים בארבע פנות
העולם האוינו לבי מלה שיצוה סזורשת ספי
יב הדיונים שבפאריס, למשפט זה נתבעו
לדין כל האחראים להריגות ולשחיסות
שנעשו ביהודים, סכאן התענינותם המרובה
של היהודים במשפט לכל פרטיו
ודקרוקיו, ומכאן שהיהודים בכל העלם ראו
חובה לעצמם להפגין על הרגשת־הנליריות,
אולם סהיות המשפט בפאריס נהבעה ראשונה
העתונות הצרפתית להגכה.

איו עמדה נקטה היהדות הצרפתית
לנבי המשפט? בארצו של ברנרד לזר
נמצאים ודאי יהודים הנלחמים בפרעת בכל
תוקף, ודאי נמצאים ביניהם איצו־לב
שאינם סתחבאים בקרן־זוית ואינם יראים
להפגין על הרגשת הסוליריות עמנו ולרבר
בשפתנו, ודאי ישנם יהודים היוצאים בעקד
ביתו של ברנרד לזר, אשר נלחם כשעתה
עם משפט דריוסיס, לא בכנופיות האנטי־
שמיים בלבד, כי אם גם ביהודי צרפת סיני
הלב, יהודי כזה היה הפעם אנדרוי ספיר,
בכלל נודענו לבית־הדין הרבה אכרכים
צרפתי־יהודים, עתונאים, שהרגשתם כהרי
גשתנו, אולם לא כרם הרברים אמורים, כי
אלה הן משלנו הם, הכתוב סרבר ביהדות
הרשסית על ספסריה ורכניה, אשר
רק עם סיום המשפט ופרסום ססק הדין
נהנו מאוד סאור מתרועעות האכרכים הצעירי
רים, שהריעו במלוא עולם: תחי צרפתן
היכן היו הסאות של היהודים, עורכרי
העתונים שמצאו טוב לפנייהם להרפוס סאסד
רים השופעים שנאת ישראל ודוקא בעצם
המשפט? ודאי שהללו לא היו לנו בימים
האלה לא לעזר ולא לתפארת.

בין סאות קערים שנקראו למשפט
אין אף אחד סבין באיכות הרשמים של
היהדות הצרפתית, אשר לקולו היו הדיונים
סקשיכים בשימת־לב סיוחדת.

אין הכונה לומר, כי המשפט היה
זקוק לסיועם של אלה, ברצוני הפגם להוקיע
את קלונב, כי חרפתם של אלה כסתה
את פני כולנו, כשעמד עורך הדין וילם ותוך
כרי דברי השיסוי ושנאת ישראל הצביע
על היהדות הצרפתית לאמר: כל כחות־
ישראל נתנייפו, כל קילות היהודים שבע לבי
ואולם היהדות הצרפתית לא נצטרפה לטום
הכולל של היהדות בין הלאומית, — הנה
המחמאה, אשר שמעה הקהלה היהודית
בצרפת ספי עורך הדין האנטי־שמי, ואמנם
ראויים אלה למחמאה כזו, אם לא יזרזו
לסחות נגד דבריו.

הסופר הצרפתי היהודי הצעיר יוסף
קסל, שיצאנו־לו מוניסין בשל הרומנים המסור
בוים שלו, פרסם בכלי הסבטא של הנוער
היהודי בצרפת סאמר המלא איסך והמאשר
את כנותה של המחמאה הוילסאית, סחבר
המכרכרי, הערכות האדומות והרשמים
מארץ ישראל כותב בהאי לישנאז, כואו
וראו את לשימת העדים, תמצאו כה שמת
כקאמיל איסרד, מנהל של עתון שלא נתפס
כלל לאהבת ישראל, נואי דיי־סנטאני, ציר